

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΛΑΒΗ — Τόμ. Β']

15

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Διὰ τῆς ἐπομένης σειρᾶς δραμάτων ἠξίωσα γὰ χαράξω ὡς
 δραματικὴν τινα βιογραφίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν ταῖς
 κυριωτέραις αὐτοῦ ἐποχαῖς. Καὶ τὸ μὲν δράμα «Οἱ Τριά-
 κοντα» ὑποτίθεται παριστῶν τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα, ὁ «Δού-
 κας» τὴν Βυζαντινὴν, ἡ «Φροσύνη» τὴν ὑπόδουλον, ἡ «Πα-
 ραμογή» τὴν ἐλευθερουμένην. Δὲν δύναμαι δὲ γὰ εἰπῶ ἂν ἐκ
 συμπτώσεως ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας τινὸς τῆς Μούσης διὰ τὴν σύγ-
 χρονον Ἑλλάδα δὲν εὔρον εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ καλάμου αὐτῆς
 εἰμὴ δύο κωμωδίας μόνον, «τοῦ Κουτρούλη τὸν γάμον» καὶ
 «τὸν μνηστῆρα τῆς Ἀρχοντούλας.»

ΤΕΜΑΧΙΟΝ
ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ
ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ)

ΣΗΜ. Ἡ παροῦσα μετάφρασις, ἔργον τῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτήσεώς μου, ἦν πρώτη ἀπόπειρα μεταφράσεως ἀρχαίων δραμάτων, ἧς ὅμως μετὰ ταῦτα ἀπέστην, ὅτε ἐν τοῖς δημοτικοῖς ἡμῶν ἄσμασιν εὔρον σωζόμενον καὶ τὸν ἀρχαῖον ἔνδοξον τρίμετρον, ὄν, ὡς τὸν καταλληλότετον εἰς τὴν δραματουργίαν, ὅταν γίνηται χρῆσις αὐτοῦ ὀρθῇ καὶ ἐπιμελῆς, παρεδέχθην ἔκτοτε εἰς τὰς ἐν τῷ Δ' τόμῳ δημοσιευόμενας μεταφράσεις καὶ εἰς πρωτότυπα δράματα.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΤΕΜΑΧΙΟΥ

ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.

Ἡ σκηνὴ εἰς Θήβας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Οἰδίποδος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΟΚΑΣΤΗ (Προλογίζουσα)

Σὺ ὅστις χρυσοκόλλητον τὸν δίφρον περιφέρων
εἰς ὕψη ἐπουράνια ἐπάνω τῶν ἀστέρων,
ὦ ἥλιε, διὰ φλογῶν τοὺς ἵππους σου τυλίσσεις!
τί ἤθελες τὴν δυστυχῇ ἡμέραν νὰ φωτίσης,
καθ' ἣν ὁ Κάδμος ἔφθασεν ἀπὸ Φοινίκης πλέων,
καὶ κατοικίαν ἔλαβε τὴν χώραν τῶν Θηβαίων;
Τὴν Ἀρμονίαν νυμφευθεὶς αὐτὸς τῆς Ἀφροδίτης,
ὥς λέγουν, τὸν Πολύδωρον ἀπέκτησε μαζὶ τῆς.
Υἱὸς αὐτοῦ ὁ Λάβδακος, καὶ τούτου τελευταῖος
ὁ Λαῖος. Ἐγὼ δ' αὐτῇ, θυγάτηρ Μενεκέως,
εἶμ' ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος, ὁμαίμου ἐκ μητρός μου,
καὶ Ἰοκάστη λέγομαι βουλήσει τοῦ πατρός μου.
Ἀνὴρ μου ἦν ὁ Λαῖος. Ἀλλ' ἐπειδὴ παιδίον
δὲν μᾶς εἶχ' ἔτι γεννηθῆ, ἐλθὼν πρὸς τὸ μαντεῖον,
χρησμοὺς ἐζήτει, καὶ υἱῶν ἐζήτει κοινωνίας.
«Μὴ, ἀπεκρίθη ὁ χρησμὸς, μὴ θέλῃς διὰ βίας

καὶ παρὰ γνώμην τῶν Θεῶν, ὦ ἄναξ τῶν Θηβαίων,
τεκνογονίας αὖλακα ν' ἀροτριάσης πλέον.

Ἐὰν υἱὸς σοὶ γεννηθῇ, αὐτὸς θὰ σὲ φονεύσῃ,
καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου ὁμοῦ εἰς αἷμα θενὰ πλεύσῃ.»

Ἀλλὰ δοθεὶς εἰς ἡδονήν, καὶ τὸν χρησμὸν τὸν θεῖον
μὴ ἐνθυμούμενος, υἱὸν ἀπέκτησε μεθύων.

Καὶ ἔταν πάλιν συνελθὼν ἡσθάνθη τί συνέβη,
καὶ ἀσεβῶς πῶς τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολὴν παρέβη,
τρυπᾷ τοῦ βρέφους τὰ σφυρὰ, διαπερᾷ περόνας,
κ' εἰς Κιθαιρῶνος τοὺς κρημνοὺς, εἰς ἼΗρας τοὺς λειμῶνας
νὰ τὸ ἐκθέσουν ἄγνωστον διέταξε, βουκόλοι,
ἔθεν Οἰδίπουν ἢ Ἑλλάς τὸν ἀπεχάλει ὅλη.

Πλὴν τοῦ Πολύβου οἱ βοσκοὶ ἐκεῖ πλησίον ὄντες,
τὸ ἔκθετον παιδίον μου ἐκόμισαν εὐρόντες
εἰς τὴν ἐκείνου σύζυγον. Αὐτὴ δ' ἱκανὸν χρόνον
ἐθήλασε τὸ γέννημα τῶν μητρικῶν μου πόνων,
καὶ διαδίδει πῶς υἱὸς ἐτέχθη τοῦ Πολύβου.

Ἀλλ' ὁ Οἰδίπους εἰς ἀκμὴν ἀναπτυχθεὶς ἐφύβου,
καὶ ἦ νοήσας, ἦ μαθὼν πῶς ἄλλους γονεῖς ἔχει,
ν' ἀκούσῃ τὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ μαντεῖον τρέχει.

Νὰ ἐρωτήσῃ δ' ἤρχετο συγχρόνως τὸ μαντεῖον
ὁ Λαῖος, μὴ ἔτι ζῇ τὸ ἐκτεθὲν παιδίον.

Ἐκεῖ συναντικρύζονται εἰς στενωποῦ τι εἶδος,
ἔπου οἱ δρόμοι σχίζονται οἱ δύο τῆς Φωκίδος.

Ὁ τροχηλάτης μὲ σκληρὸν τὸν διατάττει τρόπον·

«Ἐρχεται, ξένε, Βασιλεύς· μακρύνσου, κάμε τόπον.»

Ἀλλ' αὐτὸς ἔρπει σιωπῶν, καὶ αἱ ὅπλα τῶν ἵππων,
ἐν ᾧ προὔχῳρει μετ' ὀργῆς, τοὺς πόδας του ἐκτύπων.

Τότε,—πλὴν τί τὰ πάρεργα ὁ λόγος μου ἐκτείνει;

Τότ' ἐπιπίπτει ὁ υἱὸς καὶ τὸν πατέρα κτείνει,

εἰς τὸν τροφὸν τοῦ Πόλυβον τὴν ἄμαξαν προσφέρει.
 Ἀλλ' ὅταν ἦλθε καθ' ἡμῶν τὸν ὀλεθρον νὰ φέρῃ
 Σφιγξ μ' ἀγρίας ἀρπαγὰς, ἐγὼ δὲ ἡμην χήρα,
 Κρέων προεκήρυξε τὴν ἐδικήν μου χεῖρα
 καὶ τὰς ἡνίας τῶν Θηβῶν διὰ τὸν ἔστις λύση
 τὸ αἶνιγμα ὃ ἡ σοφὴ παρθένος προκηρύσσει.
 Νὰ λύσῃ ὁ Οἰδίπους μου τὸ αἶνιγμα τυγχάνει,
 καὶ τῶν Θηβαίων τὴν ἀρχὴν ὡς ἔπαθλον λαμβάνει,
 καὶ μ' ἀγνοοῦσαν ἀγνοῶν συζεύγνυται μαζῇ μου.—
 Ἐκ τούτου δὲ τοῦ γάμου μας υἱοὶ τοῦ καὶ υἱοὶ μου
 γεννῶνται ὁ Ἐτεοκλῆς μετὰ τοῦ Πολυνείκους.
 Μὲ δύο κόρας μετ' αὐτοὺς ἐπλούτισα τοὺς οἴκους,
 τὴν Ἀντιγόνην, ὡς ἐγὼ ἐκάλεσα ἐκείνην,
 τὴν νεωτέραν δ' ὁ πατὴρ ὠνόμασεν Ἰσμήνην.
 Ἀλλ' ὁ Οἰδίπους, συμφορὰς παθὼν πρὸς οὐδὲν ἴσας,
 τὴν ἀνοσίαν ἔνωσιν τῶν γάμων μας γνωρίσας,
 διὰ περόνης ἀργυρᾶς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πλήττει,
 καὶ φόνον φέρων εἰς αὐτοὺς, τὰς κόρας ἐξορύττει.
 Μόλις δὲ ἤρχισε ν' ἀνθῇ τῶν τέκνων τοῦ τὸ γένυ,
 καὶ ὑπὸ κλεῖθρα ἔθηκαν αὐτὸν συνηνωμένοι,
 ἐλπίζοντες τ' ἀνέλπιστα, διὰ τῆς πράξεώς των
 ἡ μνήμη πῶς θ' ἀπολεσθῇ τῆς τύχης τοῦ πατρός των.
 Ὄν δὲ κατάκλειστος αὐτὸς καὶ ἀσθενὴς προσέτι,
 φρικτὰς κατὰ τῶν τέκνων τοῦ κατάρας ἐξεμέτει,
 φονικὸς σίδηρος αὐτοῖς τὸν οἶκον νὰ χωρίσῃ.
 Ἐκεῖνοι δὲ, φοβούμενοι, ἂν εἶχον συνοικήσει,
 μὴ ἐτελοῦντο αἱ ἀραὶ, θέτουν θεσμοὺς συνθήκης,
 νὰ φύγῃ πρότερος αὐτὴν τὴν γῆν ὁ Πολυνείκης,
 καὶ ν' ἄρξῃ ὁ πρεσβύτερος τὸν πρῶτον τοῦτον χρόνον,
 μετὰ δὲ ταῦτ' ἀμοιβαδὸν νὰ κυβερνοῦν τὸν θρόνον.

Πλὴν μόλις ὁ Ἐτεοκλῆς εἰς τὸν ζυγὸν καθήσας
 ἀρνεῖται πλέον ν' ἀποστῇ τὸν θρόνον παραιτήσας·
 μένει φυγὰς δ' ὁ ἀδελφὸς διὰ τὰς ἀπειλάς του.
 Ἄλλ' εἰς τὸ Ἄργος νυμφευθεὶς τὴν κόρην τοῦ Ἀδράστου,
 στρατεύει ἐναντίον μας μετ' αἰχμητῶν Ἀργείων·
 τῶν ἑπταπύλων δὲ τειχῶν καθήμενος πλησίον,
 ζητεῖ μερὶς νὰ τῷ δοθῇ τῆς ἐξουσίας ἴση.
 Ἐγὼ δὲ διαλλάττουσα τὰ μεταξύ των μίση,
 νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μηνῶ τὸν Πολυνείκην·
 μανθάνω δ' ὅτι ἔστερξε νὰ ἔλθ' ὑπὸ συνθήκην.
 Ζεῦ, ὁ οἰκῶν τῶν οὐρανῶν τ' ἀκτινοδόλα βάθῃ,
 σῶσον ἡμᾶς, διάλλαξον τῶν τέκνων μου τὰ πάθη!
 ὦ Ζεῦ, ἐὰν τὰς τύχας μας πανσόφως ἐπιβλέπῃς,
 μὴ πάντοτε ὁ ἴδιος νὰ πάσχη ἐπιτρέπῃς!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Λαμπρὸν καὶ θάλλον καύχημα τοῦ οἴκου τοῦ πατρώου,
 ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ συγχωρεῖ ἀπὸ τοῦ ὑπερώου,
 τοῦ Παρθενῶνος τοῦ κλειστοῦ λιποῦσα τὰς οἰκήσεις
 τ' Ἀργολικὰ στρατεύματα νὰ ἐπιθεωρήσῃς,
 πρόσμεινε· ἵνα φύγωμεν τῶν πολιτῶν τὸν μῶμον,
 θενὰ ἰδῶ μὴ φαίνεται κἄνεις των εἰς τὸν δρόμον,
 μήπως προσάψωσιν αὐτοὶ εἰς σὲ μὲν ὡς κυρίαν
 καὶ εἰς ἐμὲ ὡς δοῦλόν σου πικρὰν κατηγορίαν.
 Μετέπειτα δ' εἰς τὸν στρατὸν ἐκεῖνον τῶν Ἀργείων,
 θενὰ σ' εἰπῶ τί ἤκουσα, τί εἶδ' ἀπὸ πλησίον,

ὅππῃ ἐστάλην τὸν θυμὸν τῶν ἀδελφῶν σου σβύνων,
 κ' ἔλθον ἐκεῖθεν πρὸς αὐτὸν κ' ἐντεῦθεν πρὸς ἐκεῖνον.
 Ἄλλ' οὐδεὶς φαίνεται ἀστός. Ἀνάβα τὴν κεδρίνην
 κλημακα. Ἀλλὰ κύτταξον πρὸς τὴν Διρκαίαν κρήνην·
 ἔκει πλυσίον τῶν ῥοῶν ἰδὲ τῶν Ἰσμηνίων
 πότῃ πληθὺς στρατεύματος καὶ ὅπλων πολεμίων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Βοήθησόν με, γέρον,
 τὸν πόδα σου προφέρων,
 καὶ χεῖρά μου τὴν νέαν
 εἰς χεῖρα γηραλέαν
 ἐπὶ κλιμάκων φέρων.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ἴδου ἡ χεὶρ μου, λάβε την· ἀνάβηθι, παρθένε.
 Ἦλθες δ' εἰς εὖθετον καιρόν. Ἴδου συνηθροισμέναι
 αἱ φάλαγγες τῶν Πελασγῶν ταττόμεναι κινουῦνται,
 εἰς λόχους παρατάττονται κ' εἰς τάγματα κοσμοῦνται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ὦ τῆς Λητοῦς θυγάτηρ, Ἐκάτη σεβασμία!
 Κατάχαλκα πῶς ὄλα ἀστράπτουν τὰ πεδία!

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Μεθ' ἵππων καὶ μεθ' ὀπλιτῶν πολλῶν συνωδευμένος
 ὁ ἀδελφός σου καθ' ἡμῶν στρατεύει ὠργισμένος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἦρμωσαν καὶ δι' ἐμβόλων
 χαλκοδέτων, καὶ κλειδίων,
 τὰς λαβὰς τῶν πυλῶν ὄλων
 ὧν ἦν κτίστης ὁ Ἀμφίων;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ὦ! ἔχε θάρρος. Τὰ ἐντὸς εἰσὶν ἐν ἀσφαλείᾳ.
Ἄλλὰ τίς πρῶτος προχωρεῖ ἰδὲ εἰς τὰ πεδία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Εἰπέ μοι, γέρον, τίς εἶν' ἐκεῖνος
ἔστις εἰς ὅλον ὥς ἂν ἡγῆται
τὸ τῶν Ἀργείων φαίνεται σμῆνος;
Λευκὸν, ὥς βλέπεις, πτερὸν κλονεῖται
ἐπὶ τὸν λόφον τῆς κεφαλῆς του
κούφ' εἰς τὴν χεῖρά του ἡ ἀσπίς του
ὕπὸ πανστίλπνου χαλκοῦ κοσμεῖται.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Δέσποινα, εἶναι στρατηγός.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πατρίς του δὲ τίς εἶναι,
καὶ τί αὐτοῦ τὸ ὄνομα;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Πατρίς του αἰ Μυκῆναι.
Αὐτὸν δὲ Ἴππομέδοντα καλοῦσι βασιλέα,
καὶ ἄρχ' εἰς γῆν ἣν λούουσι τὰ ρεῖθρα τὰ Λερναῖα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Πῶς ἀγρίως μένων
τὸ πεφλογισμένον
βλέμμα του πλανᾷ!
Γίγας ὁμοιάζει
ποῦ τὴν γῆν τρομάζει
ἥτις τὸν γενναῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Τὰ δ' εἰς τῆς Δίρκης τὰς ῥοὰς περῶντα τὰ πεδία,
δὲν βλέπεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τί παράδοξος αὐτοῦ ἡ πανοπλία!

Τὴ εἶναι;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εἶναι ὁ Τυδεύς. Κατ' Αἰτωλῶν τὰ ἦθη
ἐγγεγραμμένον παριστᾷ τὸν Ἄρην εἰς τὰ στήθη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Αὐτὸς γυναῖκα τὴν νύμφην ἔχει
τοῦ Πολυνείκου; Πόσον ἀπέχει
στολῆς καὶ ὄψεως Ἑλληνίδος!
Μιξοβαρβάρου αὐτὸς εἶν' εἶδος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ναί, τέκνον, ὅλ' οἱ Αἰτωλοὶ εἰσὶν ἀσπιδοφόροι,
καὶ ἐπιτηδειότατοι νὰ ρίπτωσι τὸ δόρυ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σὺ, γέρον, δὲ πῶς ἡμπορεῖς νὰ τοὺς γνωρίζῃς;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εἶδον

τὰ ἴδια εἰς ἕκαστον σημεία τῶν ἀσπίδων,
ὅταν ἐπῆγα εἰς σπονδὰς αὐτοὺς νὰ καταπείσω,
καὶ οὕτω μ' εἶναι εὐκόλον τοὺς ἄνδρας νὰ γνωρίσω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τίς δ' εἶναι ὅστις ἐκεῖ πλησίον
εἰς τὸ τοῦ Ζήθου περᾷ μνημεῖον;
Αἱ χρυσαῖ κόμαι του κυματοῦσι
εἰς τοῦ ζεφύρου τὰς ἐπιπνοίας.

Τὰ βλέμματά του ἀνησυχοῦσι,
καὶ γοργὸς φαίνεται νεανίας.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Στρατηγὸς εἶναι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τί πολλοὶ κατόπιν στρατιῶται!
Μοὶ φαίνοντ' αἱ δυνάμεις του κατὰ τὸ πλῆθος πρῶται.
Εἰσὶ βαρέως κάθοπλοι αἱ φάλαγγες ἐκεῖναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Τῆς Ἀταλάντης ὁ υἱὸς Ἀστεροπαῖος εἶναι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἄρτεμι, ἥτις περᾶς τὰ ὄρη
τῆς μητρὸς ἔχουσα συνοδίαν,
τὰ φοβερά σου τόξευσον βέλη,
τὸν γαῦρον δάμασον νεανίαν
καὶ μὴ, τὴν πόλιν μας μὴ συγχώρει
νὰ καταστρέψῃ, ὥς αὐτὸς θέλει.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Εἴθε! ἀλλ' ἔχουσιν αὐτοὶ τὸ δίκαιον βεβαίως·
φοβοῦμαι δὲ καὶ οἱ Θεοὶ μὴ κρίνωσι δικαίως.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ποῦ ποῦ δὲ εἶν' ἐκεῖνος
ὁ ὁμομήτριός μου;
Εἰς τὸ Ἀργεῖον σμῆνος
τοὺς ὀφθαλμούς σου φέρων,
εἰπέ, ὦ φίλε γέρον,
ποῦ εἶν' ὁ ἀδελφός μου;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Κατὰ τὸν τάφον τῶν ἐπτὰ Νηοβιδῶν παρθένων
 τὸν βλέπεις; εἰς τὸν Ἄδραστον ἐκεῖ πλητίον μένων. . . .

ANTIGONE

Τὸν βλέπω, ὅχι καθαρῶς, ἀλλὰ πῶς διακρίνω
 τὰ στήθη του, καὶ τῆς μορφῆς τὸ εὐγενές ἐκεῖνο.

ὦ! νεφελόπλαγκτος δι' αἴρος
 ἃς ἐφερόμην εἰς ὅ,τι μέρος
 τὸν ἀδελφόν μου θεν' ἀπαντήσω,
 κ' εἰς τὴν ποθοῦσαν αὐτοῦ ἀγκάλην
 μετ' ἀπουσίαν τοσαύτην πάλιν
 τὸν φυγοπάτριδα θὰ ἐγκλείσω.
 Ἴδὲ πῶς εἶναι ὠραῖος, γέρον,
 τὴν πανοπλίαν τὴν χρυσῇν φέρων!
 Ἴδὲ, ἰδέ τον πῶς λάμπει ὄλος,
 καὶ πῶς τοξεύει ἀκτίνων βέλη,
 καθὼς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει
 εἰς τὸν ὀρίζοντ' ἀκτινοβόλος.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ, καὶ χαρᾶς θενὰ σ' ἐμπλήσῃ, γύναι·
 θὰ τὸν ἰδῇς ὑπόσπονδον.

ANTIGONE

Ἐκεῖνος δὲ τίς εἶναι
 ὁ ἐπιβαίνων ἄρματος λευκοῦ, εἶπέ μοι γέρον,
 καὶ τὰς ἡνίας σοβαρῶς κ' ἐπισταμένως φέρων;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, Κυρία, ὅστις ἔχει
 καὶ σφάγια, ὧν εἰς τὴν γῆν θερμὸν τὸ αἷμα τρέχει.

ANTIGONH

Τῆς Λητοῦς κόρη τῆς καλλιζώνου,
 εὐκυκλον φέγγος, σεπτὴ σελήνη,
 πῶς τὰς ἡνίας ὥς ἐπὶ θρόνου
 σεμνὸς καὶ ἤρεμος διευθύνει!
 Ἐκεῖνος δ' ὅστις ἄγριος τὰς Θήβας φοβερίζει,
 ποῦ ἵσταται ὁ Καπανεύς;

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Τὴν πόλιν τριγυρίζει.
 Τὸ βλέμμα εἰς τοὺς πύργους τῆς ἄνω καὶ κάτω φέρει,
 καὶ τὰ βατὰ καταμετρεῖ τῆς πόλεώς μας μέρη.

ANTIGONH

Νέμεσι! βρονταὶ δειναὶ
 ἐκδικήσεως τῆς θείας!
 ὦ πυρώδη κεραυνέ!
 Σὺ ὄφρ' ὑπερόψιας
 τιμωρεῖς, σὺ ἔργα βίας.
 Οὗτος εἶναι ὁ φρονῶν
 εἰς ἀλύσεις ἀπευκταίας
 νὰ μᾶς σύρῃ τὰς Θηβαίας
 εἰς τὴν γῆν τῶν Μυκηνῶν
 κ' εἰς τὰς ὄχθας τὰς Λερναίας,
 ἔπου ἢ Ἀμυμωνία
 πηγὴ βρέχει τὰ πεδία;
 Σεπτὴ Ἄρτεμ', ἥς χρυσῇ
 λάμπ' ἢ κόμη, Διὸς κόρη,
 εἰς δουλείας δεσμὰ σὺ
 μὴ, νὰ πέσω, μὴ συγχώρει.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ὦ τέκνον μου, κατάβηθι εἰς τὰ οἰκήματά σου.
 εὐχαριστήθη ἱκανῶς ἡ περιέργειά σου..
 δὲ ὁπόση γυναικῶν πληθὺς τεταραγμένη
 εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν νὰ φυλαχθῇ ἐμβαίνει.
 εἰν' ἔμφυτον τῶν γυναικῶν τὸ ν' ἀγαποῦν νὰ ψέγουν·
 μικρὰν λαβοῦσαι ἀφορμὴν πολλὰ πολλάκις λέγουν.
 Φιλόμωμ' εἰν' ἐκ φύσεως, καὶ εἶναι ἡδονὴ τῶν
 κατηγορίας δηκτικὰς νὰ λέγουν μεταξύ τῶν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΧΟΡΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Στροφή α'.)

Φεύγουσα εἶχον ἀφήσει
 εἰς πνοὴν γλυκοῦ Ζεφύρου
 τὰ παράλια τῆς Τύρου
 τῆς ἐν νήσῳ τῇ Φοινίσσῃ·
 καὶ εἰς νῆας ἐλατίνας
 ἕως εἰς τὰς παραλίας
 τῆς εὐκάρπου Σικελίας
 ἐπροχώρησα ἐκείνας.
 Πρὸς δουλείαν ἐπεμπόμην
 εἰς τοῦ Φοίβου τὸ μαντεῖον,
 κ' ἐπὶ βράχων Παρνασσίων
 ἀπαρχὴ ἐκομιζόμην.

(Ἀντιστρ. α'.)

Κατὰ κάλλος ἐγκριθεῖσα
 πρῶτ' εἰς τὴν Φοινίκην ὄλην,

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Β']

κ' εἰς τὴν συγγενῇ μας πόλιν
τῶν Καδμείων ἐκπεμφθεῖσα,
εἰς τὸν Φοῖβον παρεδόθην
ὥς χρυσότευκτον ἀγγεῖον,
κ' εἰς τὸ τέμενος τὸ θεῖον
λατρευτῆς του ἱερώθην.
Ἐπὶ τελετῇ λατρείας
ἡ νεανική μου κόμη
δὲν ἐβράχην πλὴν ἀκόμη
εἰς τὸν ῥοῦν τῆς Κασταλίας.

(Στροφή 6'.)

ὦ δικόρυφε φωτία,
πέτρα λάμπουσ' ἀπὸ φλόγας!
ὦ τὰς ἐξ οἰνάνθης ῥῶγας
δίδουσ' ἄμπελε βακχεία!
Ὅρη, ἄκρα χιονώδη,
σκοπιαὶ τῶν ἀθανάτων,
δρακοντίων οἰκημάτων
ἄντρα ἄγρια, ζοφώδη!
ἄφοβος χορὸς ἃς ἤμην
εἰς τὰς νάπας τοῦ Λοξίου!
μακρὰν τούτου τοῦ χωρίου
ἤσυχος ἃς ἐκαθήμην!

(Ἀντιστρ. 6'.)

Πλὴν τὴν πεδιάδα ὅλην
κρύπτει Ἄρης διψῶν αἷμα,
κ' ἔχων ἔμπυρον τὸ βλέμμα
μᾶς ἐπαπειλεῖ τὴν πόλιν.

Τὸ δεινὸν κοινῶς ἀνήκει
 κ' εἰς τὴν Τύρον μας ἐπίσης·
 ἔχουν μέρος λύπης ἴσης
 ὡς αἱ Θῆβαι κ' ἡ Φοινίκη.
 Ἦ Ἠὼς ἡ κερασφόρος
 ἀμφοτέρας ἔχει γόνον,
 καὶ κοινὸν θὰ φέρῃ πόνον
 πόλεμος ὁ αἰμοδόρος.

(Ἐπιδόξ.)

Νέφος πάμπυκνον ἀσπίδων
 σχῆμα ὅπλων πολεμίων,
 χαρμονῶν τῶν Ἑρυννίων,
 πρὸ τῆς πόλεώς μας εἶδον.
 Ἄργος πελασγόν, φοβοῦμαι,
 τὸ κατὰ Θηβῶν σου μῖσος.
 Ἄδικον δὲν ἔχεις ἴσως·
 τρέμουσα τὸν ἐνθυμοῦμαι.
 Καὶ σοῦ τρέμω τὴν ἀνδρίαν
 καὶ τὴν οὐρανίαν δίκην,
 ἄγουσιν τὸν Πολυνείκην
 εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

